Όταν αμαρτάνει το παιδί; (Αρχ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης, Προηγούμενος Ι. Μ. Σίμωνος Πέτρας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Αυγούστου, 2013

Τὸ σκοτάδι, ὡς συνέπεια τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου, δὲν βγάζει ποτὲ στὸ φῶς. Τὸ φῶς διαλύει τὸ σκοτάδι, διότι τὸ σκοτάδι εἶναι ἀνυπόστατο, δὲν ἔχει οὐσία. Ὑπάρχει ὅμως μία περίπτωσις τὴν ὁποία πανσόφως ἐκμεταλλεύεται ὁ παντουργὸς Θεὸς γιὰ τὸ καλό μας, βγάζοντας καὶ ἀπὸ τὸ κακὸ καλό, ἀπὸ τὸ σκοτάδι φῶς. Πῶς; Διὰ τῆς μετανοίας. Βλέπω τὴν κακία μου, τὴν ἁμαρτία μου, μετανοῶ, κλαίω, θρηνῶ, ὁδηγοῦμαι στὸν Θεόν, ἀναλαμβάνω τὶς εὐθύνες μου, νήφω, καρτερῶ, καὶ μέσα μου καλλιεργεῖται ὁ καινούργιος ἄνθρωπος ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν μετάνοια. Ἄρα, τὸ καλὸ δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ κακό, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν μετὰνοια, ποὺ εἶναι ἄλλος νοῦς, ὁ νοῦς ποὺ τὸν παρέχει ὁ Θεὸς μέσα στὴν καρδιά.

Τὸ σκοτάδι, ὡς συνέπεια τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου, δὲν βγάζει ποτὲ στὸ φῶς. Τὸ φῶς διαλύει τὸ σκοτάδι, διότι τὸ σκοτάδι εἶναι ἀνυπόστατο, δὲν ἔχει οὐσία. Ὑπάρχει ὅμως μία περίπτωσις τὴν ὁποία πανσόφως ἐκμεταλλεύεται ὁ παντουργὸς Θεὸς γιὰ τὸ καλό μας, βγάζοντας καὶ ἀπὸ τὸ κακὸ καλό, ἀπὸ τὸ σκοτάδι φῶς. Πῶς; Διὰ τῆς μετανοίας. Βλέπω τὴν κακία μου, τὴν ἁμαρτία μου, μετανοῶ, κλαίω, θρηνῶ, ὁδηγοῦμαι στὸν Θεόν, ἀναλαμβάνω τὶς εὐθύνες μου, νήφω, καρτερῶ, καὶ μέσα μου καλλιεργεῖται ὁ καινούργιος ἄνθρωπος ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν μετάνοια. Ἄρα, τὸ καλὸ δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ κακό, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν μετὰνοια, ποὺ εἶναι ἄλλος νοῦς, ὁ νοῦς ποὺ τὸν παρέχει ὁ Θεὸς μέσα στὴν καρδιά.

Ὅταν ἀνησυχῆ, λόγου χάριν, ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα, ἐπειδὴ ἁμαρτάνει τὸ παιδί, καὶ τὸ κτυπᾶ, ὁπωσδήποτε θὰ βγάλη ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Διότι, ἐὰν τὸ παιδὶ κάνη ἁμαρτίες, σημαίνει ὅτι ζητάει τὴν ἁμαρτία καὶ θὰ τὰ βάλη μὲ σένα, ποὺ γίνεσαι κήρυξ τῆς ἀρετῆς. Καὶ τώρα μὲν φοβᾶται νὰ ἁμαρτήση, ἀλλὰ μόλις ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ σένα, θὰ ὁδηγηθῆ ἀμέσως στὸ κακό. Ἡ βία, τὸ κακό, δὲν μπορεῖ νὰ βγάλη καλό.

Πὲς λοιπὸν στὸ παιδάκι σου τὸ καλό, μάθε του τί εἶναι ὁ Θεός. Μίλησέ του ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς δικῆς σου καρδιᾶς, φώτισέ του λίγο τὴν συνείδησι μὲ τὴν δική σου λαχτάρα καὶ θεία ἐμπειρία, καὶ μπαίνοντας μέσα του ὁ Θεός, θὰ τὸν ἀγαπήση. Μπορεῖ νὰ βρίζη, μπορεῖ νὰ κάνη ἁμαρτίες, ἀλλὰ ἔχοντας τὰ σπέρματα τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι τόσο ἰσχυρά, ὁ Θεὸς τὰ καλλιεργεῖ καὶ βγαίνει ἡ καινούργια φύτρα, τὸ καινούργιο βλαστάρι, τὸ ὁποῖο δίδει καινούργια ζωή. Αὐτὴ εἶναι ἡ μετάνοια.

Τὸ παιδὶ δηλαδὴ αὐτό, ἐπειδὴ τὸ ἀφήνεις ἐλεύθερο, ἐπειδὴ τὸ σέβεσαι, ἐπειδὴ τοῦ εἶπες τὴν ἀλήθεια, ἐπειδὴ τοῦ ἀπεκάλυψες τί ἔχει ἡ καρδούλα σου καὶ τί κόσμοι ὑπάρχουν μέσα σὲ αὐτήν, λέγει μετά: Μά, τί φρικτὴ ζωὴ ποὺ κάνω! Τί εἶναι αὐτὴ ἡ ἁμαρτία! «Ἀναστήσομαι καὶ ἐπιστρέψω εἰς τὸν Πατέρα» (Λουκ. 15, 18). Καὶ ὁ βλαστὸς τῆς μετανοίας βγάζει τὸν καρπὸ τῆς καινῆς ζωῆς. Ἔτσι τὰ καταφέρνει ὁ Θεὸς νὰ βγάζη καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λύκου τὴν σωτηρία.

Ὁ Ἰώβ, ἀπὸ τὴν κατάρα στὴν ὁποία εἶχε πέσει, ἔβγαλε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνεκαινίσθη. Ὁ Μωυσῆς ὁ Αἰθίοψ, ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα καὶ τὶς ληστεῖες, ἔβγαλε τὴν καινούργια ἀσκητικώτατη ζωὴ καὶ ἔγινε ἀγνώριστος. Δὲν τὸν γνώρισαν κἄν οἱ παλαιοὶ σύντροφοί του καὶ οἱ ἄλλοι ληστὲς· τόσο «ἀνεκαινίσθη ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης του» (Ψαλμ. 102, 5), ἔγινε καινούργια ἡ ζωή του.

Ἑπομένως, μποροῦμε νὰ ποῦμε: Ὅποιος εἶναι θυμώδης, ἂς στρέψη ὅλον τὸν θυμό, ὅλη τὴν ἐσωτερικὴ ἔντασί του πρὸς τὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὴν εἰρήνη, πρὸς τὰ σωτήρια λόγια, πρὸς τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με, τὸν ἁμαρτωλόν», χρησιμοποιώντας ὅποιον τρόπο τὸν βοηθεῖ. Κάποιος τὸ ἔλεγε, κτυπώντας τὰ χέρια του. Τὸν εἶδα καὶ τὸν ρώτησα: Τί κάνεις ἐκεῖ; Καὶ μοῦ ἀπήντησε: Εἶχα μάθει μὲ τὰ μηχανήματα νὰ κουνῶ τὰ χέρια μου καὶ δὲν μπορῶ τώρα νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Μπράβο, τοῦ λέγω, συγχαρητήρια. Βλέπετε πῶς τὸ κακό, ὁ θόρυβος, ποὺ εἶναι τὸ χειρότερο κακό, μπορεῖ νὰ βγάλη καὶ καλό; Κάποιος θαλασσινὸς τὸ ἔλεγε, ἔχοντας τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔπιανε τὰ κουπιά, γι' αὐτὸ καὶ κουνοῦσε τὰ χέρια του. Πραγματικὰ ἔπιανε τὸ κουπί, τὸν Χριστόν.

Ἄρα, τὸ πᾶν μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσωμε. Ὅ,τι μᾶς δίνει ὁ Θεός, ὅ,τι μᾶς κάνουν οἱ ἄλλοι, ὅ,τι παθαίνομε μέσα μας καὶ γύρω μας, ὅλα εἶναι μεταγωγικὰ πρὸς τὸν Θεόν. Τόσο ἀπέραντη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Μόνον τὰ ἀποβράσματα τοῦ ἐγώ μας δὲν εἶναι σωτήρια. Αὐτὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεόν.

(Πηγή: agiazoni.gr)